

חלה הפסקה קצרה. הערבים אספו את מתייהם ופצוניהם. גם טוקר ההרוג הוכנס לבית, אך לחדור לעליה ולראות את הנעשה שם אי אפשר היה, כי הערבים חידשו את היריות במשנה־תוקף. הבדוים התקרבו שוב אל השער בצעקות: „מתחפיש ולה!“, (אל פחד) ואח"כ „עליהום!“ (עליהם). נדמה היה כי מתחדשת הסתערות חזקה, אך המתנפלים הסתפקו בצעקות. אחר כך התחילו שוב בערמה, וטענו כי לא יוסיפו לירות ובקשו כי מישהו יצא אליהם. שניאורסון הוציא יד שלא במתכון, ונפצע בכדור. כשנוכחו המתנפלים לדעת שאין עצה, נסו להבריח את המגינים בעשן, וזרקו על הגג מחצלת דולקת. יעקבסון עלה על סולם והטיל מבעד הגג שתי פצצות בהמון. בתוך הבהלה נפל חלק מהנמלטים לבור שכיבו בו סיד. אחרי־זה קמה דומיה. המגינים גיצלו רגע זה, פרצו בקיר ונכנסו למחסן, ושם פרצו את התקרה ועלו למעלה; — בעלותם מצאו את מונטר, שרה, דבורה ושרף הרוגים. הם היו מכוסים בשמיכות ובכרים וגדורים בשולחנות ובספסלים. מחת לשמיכה אחת נשמעה אנחה. זה היה קניבסקי שנפגע בבטנו ברסיס פצצה. חבשו אותו והורידוהו למטה.

היום רד. טרומפלדור צוה, כי שלושה אנשים יחדרו — ויהי מה — לכפר־גלעדי, כדי להביא משם את הרופא ואתו עוד כמה אנשים. שלושה האנשים, עם רובים ומאוזרים, יצאו והגיעו בזחילה עד כפר גלעדי. כבואם שמה, מצאו כבר קבוצה של 15 איש שהיתה מוכנה לצאת, והרופא בתוכה. לאחר שחזרו לתל־חי הניחו את טרומפלדור וקניבסקי על גבי שמיכות ושבו לכפר גלעדי. בדרך יצאה נשמתו של טרומפלדור, ודבריו האחרונים היו: „טוב למות בעד ארצנו“.

(לפי ש. מ. וי. ד.)

ת"פ — ת"ש"ד

„צ'ריכים אָנוּ לְהַרְחִיב אֶת גְּבוּלֵי שְׂמִינְתֵנוּ, לְהוֹצִיָאָה מֵאַרְבַּעַת קִירוֹת הַבַּיִת עַל פְּנֵי כָּל הַשָּׂדֶה מִסְבִּיב. — — —“

„לא צָבָא כּוּבֵשׁ הַחַי עַל תְּרַבּוּ דְרוּשׁ לָנוּ לְשִׁמּוּרַת עֲמֻדוֹתֵינוּ עַד תּוֹם הַיָּמִים הָרָעִים — כִּי אִם מִתְּחִלָּה עוֹבְדִים, שְׂגִידָעוּ, אָמְנָם, לְהַחְזִיק בָּם בְּשִׁלְתָּ...“
 „בְּעֵת בָּא צָבָא, מָחָר הוּא הוֹלֵךְ, רַע וְיָמַר לָנוּ כָּל זְמַן שְׂאָנוּ כּוּמְכִים עַל כַּחוֹת אַחֲרֵים...“

„לְמַצֵּב הַקֶּשֶׁה וְהַמְסָבֵן שֶׁל הַגָּלִיל יֵשׁ רַק תְּשׁוּבָה אַחַת: — לְהַנְדִּיל חֶבֶר וּמִיָּד אֶת הַיָּשׁוּב בְּצִמּוֹן בְּעִבּוּדָה וּבְשִׁמְרָה.“

(מדברי אהרן שר בשנת תר"ף)